

ΣΚΟΠΙΑΝΟ ΖΗΤΗΜΑ, ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ;

*υπό Αθαν. Ε. Καραθανάση**

Τον Αύγουστο του 1944 και τον Απρίλιο του 1945, επίσημα πλέον, ιδρύεται η «Λαϊκή Δημοκρατία της Μακεδονίας» που το 1953 μετονομάζεται σε Σοσιαλιστική, εντασσόμενη στην Ομοσπονδιακή Λαϊκή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας. Ως Σοσιαλιστική θα παραμείνει ως τον Μάρτιο του 1991, οπότε δημιουργείται το αυτόνομο, πλέον, κρατίδιο των Σκοπίων. Το κρατίδιο αυτό οφείλει την ίδρυσή του στον Τίτο που στόχευε να εκριζώσει την βουλγαρική, κυρίως, και λιγώτερο τη σερβική επιρροή στους κατοίκους του. Τα κατοπινά γεγονότα έδειξαν ότι επιδίωξη του Τίτο και των συνεργατών του ήταν η διεκδίκηση της Ελληνικής Μακεδονίας. Προς τούτο, εφευρέθηκε για το κρατίδιο αυτό η ψευδώνυμη ονομασία Μακεδονία και για τους κατοίκους του το Μακεδόνες, που σημειωτέον, ως τότε (1944) είχαν στην πλειοψηφία τους βουλγαρική συνείδηση, ίσως δε και ένα άλλο μέρος τους ρευστή εθνική ιδέα. Μαζί με τα δύο αυτά ονόματα τέθηκε σε εφαρμογή ταυτόχρονα η τεχνητή δημιουργία «μακεδονικής» γλώσσας, μολονότι το γλωσσικό ιδίωμα των Σκοπίων παραμένει, ως σήμερα, εμφανέστατα διάλεκτος της βουλγαρικής. Από το 1945 ως τις μέρες μας διδάσκεται σ' όλες τις βαθμίδες των σχολείων της FYROM η «μακεδονική ιστορία», δηλ. η ελληνική μακεδονική ιστορία, μία καθαρή κλοπή της ιστορίας και του πολιτισμού της Μακεδονίας, που αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της σύνολης Ελληνικής Ιστορίας. Με την ιδεολογία της ψευδωνυμίας Μακεδονία γαλουχήθηκαν τρεις γενιές Σκοπιανών, που πίστεψαν ότι είναι απόγονοι του Μεγάλου Αλεξάνδρου και καθετί ελληνικό μακεδονικό να πιστεύουν ότι είναι δικό τους, ούτε καν σλαβομακεδονικό. Δημιουργήθηκε έτσι ο «Μακεδονισμός» τους και είναι πρωτοφανές στην παγκόσμια ιστορία ένας λαός, εν προκειμένω οι Σκοπιανοί, να ξεχνά ή να διαγράφει τη δική του σλαβική ιστορία και να οικειοποιείται την ιστορία των γειτόνων του, των Μακεδόνων δηλ. Οι παραχαράκτες, πολιτικοί και διανοούμενοι των Σκοπίων, διδάσκουν από το 1945 ότι όταν κατέβηκαν στη Μακεδονία τα σλαβικά φύλα τον 7^ο μ.Χ. αι., βρήκαν τους αρχαίους Μακεδόνες, που δεν ήταν Έλληνες και μαζί με αυτούς συγκρότησαν τους Σλαβο-Μακεδόνες και ευθύς αμέσως το «μακεδονικό έθνος». Έχουν τόσο εμποτισθεί από αυτήν την ψευδωνυμία, που επιχείρησαν να δολοφονήσουν τον πρώτο Πρόεδρό τους Γλιγκόρφ, όταν τους είπε ότι είναι Σλάβοι και όχι Μακεδόνες. Το 1967, το αθεϊκό καθεστώς του Τίτο, ίδρυσε, πάντα στη γραμμή του «Μακεδονισμού», την «Αυτοκέφαλη Εκκλησία της Μακεδονίας», που αποσχίσθηκε από το Σερβικό Πατριαρχείο, υπάκουη και αυτή στην πολιτική του Τίτο και των ψευδο-Μακεδόνων του. Δεν αναγνωρίστηκε ποτέ από καμία εκκλησία. Τον τελευταίο καιρό, παράδοξα και ξαφνικά, σημειώνεται προσέγγιση της σχισματικής σκοπιανής εκκλησίας με το Βουλγαρικό Πατριαρχείο. Άγνωστοι, ως τη στιγμή, οι λόγοι της προσέγγισης. Παραπάνω κάμναμε λόγο για ταύτιση μέρους του σλαβικού πληθυσμού των Σκοπίων με τη βουλγαρική εθνική ιδέα. Και ιδού που πριν δύο-τρία χρόνια 80.000 και πλέον Σκοπιανοί, με πρώτο τον πρώην Πρωθυπουργό Γκιουργέφσκυ, έλαβαν βουλγαρικό

* Ομότ. Καθηγητής Α.Π.Θ., Πρόεδρος Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών.

διαβατήριο. Επομένως Βούλγαροι. Οι Βούλγαροι, άλλωστε, ανεγνώρισαν εκ των πρώτων ως «Μακεδονία» τα Σκόπια, αλλά υπό την προϋπόθεση ότι δεν δέχονται «μακεδονική γλώσσα», «μακεδονικό έθνος» κ.λπ., καθόσον, λένουν οι Βούλγαροι, ότι οι Σκοπιανοί είναι Βούλγαροι και υπό την πίεση των κρατούντων, αναγκάστηκαν να μεταλλαχθούν σε «Μακεδόνες». –Την μακρά περίοδο 1945-1951 η επίσημη Ελλάδα δεν αντιδρούσε, θεωρώντας το ζήτημα ανύπαρκτο. Δεχόταν, εξάλλου, η Πατρίδα μας, στη δίνη του Εμφυλίου και του ψυχρού πολέμου, την πίεση της Δύσης να μην αντιδρά στο ζήτημα αυτό, καθώς της ήταν χρήσιμος ο Τίτο στην αντιπαράθεσή της με το ανατολικό μπλοκ, ιδίως μετά τη ρήξη του Τίτο με τον Στάλιν το 1948. Υπήρχε και ένας άλλος λόγος που η Ελλάδα σιωπούσε και αυτός ήταν ότι είχε ανάγκη τον Τίτο και των «αδεσμεύτων» στον ΟΗΕ στις συζητήσεις για το Κυπριακό. Και όσο η Ελλάδα σιωπούσε, αύξανε η σκοπιανή προπαγάνδα, ώσπου ο ελληνικός λαός αντέδρασε με τα ουρανομήκη συλλαλητήρια το 1992.

Η Ευρώπη, μετά την ίδρυση της «Δημοκρατίας της Μακεδονίας», επιχείρησε να λύσει τη διαφορά της για το όνομα με την Ελλάδα, ζητώντας από την πρώτη να χρησιμοποιεί όνομα χωρίς να περιλαμβάνει το «συνταγματικό» της όνομα Μακεδονία (Ευρωπαϊκό Συμβούλιο 16 Δεκ. 1991, 30 Απριλ. 1992, Λισσαβόνα 27 Ιουν. 1993 κ.λπ.). Τα Σκόπια απέρριψαν τις αποφάσεις της Ευρώπης, ώσπου στις 7 Απριλίου 1993 το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ τα δέχθηκε στους κόλπους του με την προσωρινή, γνωστή ως σήμερα ονομασία ΠΓΔΜ-FYROM. Οι Έλληνες πολιτικοί δεν πρόσεξαν ή υποχώρησαν στο ότι η προσωρινή αυτή ονομασία ανέτρεπε την απόφαση του Συμβουλίου Πολιτικών Αρχηγών, υπό την Προεδρία του Μακεδόνα Προέδρου της Δημοκρατίας Κωνσταντίνου Καραμανλή «όχι στο όνομα Μακεδονία και τα παράγωγά του» (Απρίλιος 1992). Ο ΟΗΕ μετά το 1993 ανέθεσε την επίλυση της διαφοράς μας με τα Σκόπια στους διπλωμάτες Σάβουρς Βανς, λόρδο Όουεν και ύστερα στον Μάθιου Νίμιτς που ουδέν επέτυχαν εμπρός στην σκοπιανή αδιαλλαξία. Δεν επέτυχε ούτε το «εμπάργκο» που η κυβέρνηση Ανδρέα Παπανδρέου επέβαλε στα Σκόπια τον Σεπτέμβριο του 1993, αλλ' ούτε και η Ενδιάμεση Συμφωνία του 1995 με εμπνευστή τον πολυδραστήριο Αμερικανό διπλωμάτη Ουίλιαμ Χόλμπρουκ επέτυχε, με την Ελλάδα να υποχωρεί σε πολλά σημεία. Προτείνονταν τότε ονόματα Νέα Μακεδονία, Gorna Makedonija κ.α. Το 2004 ο ανεπαρκής Πρόεδρος των Η.Π.Α. Μπους ανεγνώρισε τα Σκόπια, γεγονός που ανησύχησε την Ελλάδα. Το 2008 η Ελλάδα, υποχωρώντας πάλι, κατήργησε το δόγμα των πολιτικών αρχηγών του 1992 «όχι στο όνομα Μακεδονία και τα παράγωγά του» και δέχθηκε την ονοματοδοσία για το γειτονικό κρατίδιο Μακεδονία, αν αυτή προσδιορίζεται μόνον με γεωγραφικό προσδιορισμό. Και η σκοπιανή κοινή γνώμη φανατίστηκε εκείνο τον χρόνο, όταν τον Απρίλιο του 2008, στη Σύνοδο του Βουκουρεστίου ο Πρωθυπουργός Κ. Καραμανλής άσκησε βέτο για την είσοδο της ΠΓΔΜ στην Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ, με τα γνωστά επακόλουθα τον επόμενο χρόνο της πτώσης της κυβέρνησης Καραμανλή.

Το σκηνικό στο εσωτερικό των Σκοπίων ήταν και είναι πάντα ταραγμένο και μόνη διέξοδός του είναι η Ελλάδα, που τροφοδοτεί την οικονομία τους με το λιμάνι της Θεσσαλονίκης, τις δεκάδες ελληνικών επιχειρήσεων κ.α. Ο αλβανικός εθνικισμός με το 25% του πολυεθνικού πληθυσμού της γείτονος ελλοχεύει και διεκδικεί, η

Βουλγαρία το ίδιο, η Τουρκία έχει ήδη εκεί απλωμένο πυκνό δίκτυο με βάση τον μουσουλμανικό πληθυσμό της.

Και ιδού τώρα που ήλθε η ώρα να λυθεί το περιβόητο Σκοπιανό Ζήτημα, με τους πολιτικούς μας να αδυνατούν να αρθρώσουν ενιαία εθνική γραμμή. Ο έμπειρος ΥΠΕΞ καθηγ. Ν. Κοτζιάς -που ανεξαρτήτως πολιτικών θέσεων της κοινής γνώμης, έδειξε να απολαμβάνει της εμπιστοσύνης της- αυτός ιδιαίτερα, καλείται τώρα να υπερασπισθεί τη Μακεδονία και να πράξει το πατριωτικό του καθήκον. Γιατί τούτο είναι βέβαιο, κ. Υπουργέ, ότι οι γείτονες παίρνοντας τώρα κάτι σαν σύνθετο ονοματολογικά, θα σλαβοποιήσουν όλα τα δικά μας μακεδονικά (ιστορία, γλώσσα, πολιτισμό, προϊόντα κ.λπ.). Ακούσατε πρόσφατα την «μακεδονική» υστερία του Προέδρου της Ιβανόφ, τον υπερεθνικιστή Γκρούεφσκυ που παραδοκεί, τον νυν Πρωθυπουργό Ζάεφ, ω του θράσους, να λέγει ότι είναι και άλλοι, δηλ. εμείς οι Έλληνες, κληρονόμοι του Μ. Αλεξάνδρου και όχι μόνον οι Σκοπιανοί! Αυτοί, είτε τους δώσουμε σύνθετο, παράγωγο, επιθετικό προσδιορισμό, είτε όχι, θα συνεχίσουν κ. Υπουργέ, τον «Μακεδονισμό» τους.

Και δύο λέξεις για τη στάση της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, που κατά το ιδρυτικό καταστατικό της το 1939, υπερασπίζεται τη Μακεδονία με επιστημονικά επιχειρήματα και την αδέκαστη Ιστορία, ακολουθώντας τον πατριωτισμό των συνετών και γνωστικών Μακεδόνων που συγκροτούσαν τα Δ.Σ. και την ευαισθησία των εταίρων της. Η Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών εξέφραζε και εκφράζει τη βούληση των Μακεδόνων απάντων, στο εσωτερικό και το εξωτερικό, να υπερασπισθούν τη Μακεδονία, που η Ιστορία της είναι βαμμένη με αίμα Μακεδόνων και Πανελλήνων.

Εννοείται ότι την ευθύνη την είχε και την έχει η επίσημη ελληνική πολιτεία.